06/07/2020

Σήμερα τιμάται ο Άγιος αββάς Σισώης

/ Βίοι Αγίων

Ο Όσιος Σισώης ο Μέγας είναι ένα από τα επίλεκτα μέλη της χορείας των Αγίων Πατέρων της Ερήμου. Έζησε τον 4ο αιώνα μ.Χ. και ανήκει στην πρώτη γενιά μεγάλων ασκητών που ακολούθησε τον Μέγα Αντώνιο. Στα ασκητικά και τα αγιολογικά κείμενα χαρακτηρίζεται Όσιος (=άγιος μοναχός) Σισώης ή αββάς (=πατέρας) Σισώης.

Ο Όσιος Σισώης έλαμψε με την πνευματική του σύνεση, την ταπεινοφροσύνη, τη φιλαδελφία και το ενδιαφέρον του στο να επιστρέψει και ένα μόνο αμαρτωλό. Μεταξύ των ασκητών αναδείχτηκε ονομαστός και μέγας, αθλητής της πρώτης γραμμής, τύπος εγκράτειας, αλλά και ψυχή πού προσευχόταν για δικαίους και αδίκους, πλούσιους και φτωχούς, άρχοντες και ιδιώτες, κληρικούς και λαϊκούς και γενικά για όλο τον κόσμο. Στη γη ήταν, αλλά η ζωή του ήταν ουράνια. Υψωμένος πάνω από τη σάρκα, που χαλιναγωγούσε τέλεια με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και τη θεία κοινωνία του σώματος και του αίματος του Χριστού. Η μνήμη του μένει υπόδειγμα σ’ όσους θέλουν την ασκητική ζωή, για να είναι γνήσιοι και πραγματικοί ασκητές, όχι μόνο με την αντοχή του σώματος, αλλά και με την πνευματική αναγέννηση και τη λάμψη της αρετής.

Στιγμές από τη ζωή του αββά Σισώη

Ἴσως κἄποια ἀπὸ αὐτὰ τὰ στιγμιότυπα ἴσως ἀνήκουν στὸν βίο ἑνὸς ἄλλου ἁγίου Σισώη, ἐπίσης μοναχοῦ τῆς αἰγυπτιακῆς ἐρήμου, λίγο μεταγενέστερου.

1) Ἀδελφὸς ποὺ ἀδικήθηκε ἀπὸ ἄλλο ἀδελφὸ ἦλθε πρὸς τὸν ἀββὰ Σισώη καὶ τοῦ λέγει:

– Ἀδικήθηκα ἀπὸ ἕνα ἀδελφὸ καὶ θέλω νὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

Ὁ δὲ Γέρων [=πνευματικὸς διδάσκαλος, δηλαδὴ ὁ ὅσιος Σισώης] τὸν παρακαλοῦσε:

– Μή, τέκνο· ἀντιθέτως μάλιστα ἄφησε στὸν Θεὸ τὸ ἔργο τῆς ἐκδικήσεως.

Αὐτὸς ὅμως ἔλεγε:

– Δὲν θὰ παύσω, ἕως ὅτου ἐκδικηθῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Εἶπε δὲ ὁ Γέρων:

– Ἂς προσευχηθοῦμε, ἀδελφέ. Καὶ ὁ Γέρων, ἀφοῦ σηκώθηκε, εἶπε:

– Θεέ, δὲν σὲ ἔχουμε πλέον ἀνάγκη νὰ φροντίζεις γιὰ μᾶς· διότι ἐμεῖς ἐκδικούμαστε μόνοι γιὰ λογαριασμό μας.

Μόλις λοιπὸν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ἀδελφός, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Γέροντος λέγοντας:

– Δὲν θὰ εἶμαι πλέον σὲ ἀντιδικία μὲ τὸν ἀδελφό, συγχώρεσέ με, ἀββᾶ.

2) Ἐπισκέφθηκε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τὸν ἀββὰ Σισώη στὸ ὄρος τοῦ ἀββᾶ Ἀντωνίου. Καὶ ἐνῷ συνομιλοῦσαν, εἶπε στὸν ἀββᾶ Σισώη:

– Δὲν ἔφθασες ἀκόμα στὰ μέτρα τοῦ ἀββᾶ Ἀντωνίου, πάτερ; Καὶ τοῦ λέγει ὁ Γέρων:

– Ἐὰν εἶχα ἕνα ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς τοῦ ἀββᾶ Ἀντωνίου, θὰ γινόμουν ὅλος φωτιά, ἀλλ᾽ ὅμως γνωρίζω ἄνθρωπο ποὺ μὲ δυσκολία μπορεῖ νὰ βαστάξει τὸν λογισμό του.

3) Πειράσθηκε κάποτε ὁ Ἀβραάμ, ὁ μαθητὴς τοῦ ἀββᾶ Σισώη, ἀπὸ δαίμονα καὶ εἶδε ὁ Γέρων ὅτι ἔπεσε καὶ ἀφοῦ σηκώθηκε, δήλωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ λέγοντας:

– Θεέ, θέλεις δὲν θέλεις, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω, ἐὰν δὲν τὸν θεραπεύσεις.

Καὶ ἀμέσως θεραπεύτηκε.

4) Ἀδελφὸς ἀνακοίνωσε στὸν ἀββὰ Σισώη:

– Βλέπω ὅτι ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ παραμένει μέσα μου. Τοῦ λέγει ὁ Γέρων:

– Δὲν εἶναι σπουδαῖο τὸ νὰ εὑρίσκεται ὁ λογισμός σου στὸν Θεό· σπουδαῖο εἶναι τὸ νὰ βλέπεις τὸν ἑαυτό σου κατώτερο ἀπὸ ὅλη τὴν κτίση. Διότι αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸν σωματικὸ κόπο ὁδηγεῖ στὸν τρόπο τῆς ταπεινοφροσύνης.

5) Ἐπισκέφθηκε ὁ ἀββὰς Ἀδέλφιος, ἐπίσκοπος Νειλουπόλεως, τὸν ἀββὰ Σισώη, στὸ ὄρος τοῦ ἀββᾶ Ἀντωνίου. Καὶ ὅταν ἐπρόκειτο ν᾽ ἀναχωρήσουν, πρὶν ἀρχίσουν τὴν πορεία, τοὺς ἔβαλε νὰ φάγουν τὸ πρωί, ἦταν δὲ νηστεία. Καὶ μόλις ἔστρωσαν τραπέζι, ἀδελφοὶ κρούουν τὴν θύρα. Εἶπε δὲ στὸν μαθητή του:

– Δῶσε τους λίγο τραχανᾶ, διότι ἔρχονται ἀπὸ κοπιαστικὴ πορεία. Τοῦ λέγει ὁ ἀββὰς Ἀδέλφιος:

– Ἄφησε τώρα, γιὰ νὰ μὴ εἰποῦν ὅτι ὁ ἀββὰς Σισώης τρώγει ἀπὸ τὸ πρωί. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπρόσεξε ὁ Γέρων καὶ λέγει στὸν ἀδελφό:

– Πήγαινε, δῶσε τους. Ὅταν λοιπὸν εἶδαν τὸν τραχανᾶ, εἶπαν:

– Μήπως ἔχετε ξένους; Μήπως τρώγει καὶ ὁ Γέρων μαζί σας; Καὶ τοὺς εἶπε ὁ ἀδελφός:

– Ναί. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ στενοχωροῦνται καὶ νὰ λέγουν ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσει ποὺ ἀφήσατε τὸν Γέροντα νὰ φάγει. Ἢ δὲν γνωρίζετε ὅτι ἔχει κοπιάσει πολλὲς ἡμέρες; Καὶ τοὺς ἄκουσε ὁ ἐπίσκοπος καὶ ἔβαλε μετάνοια στὸν Γέροντα λέγοντας:

– Συγχώρεσέ με, ἀββᾶ, ποὺ σκέφτηκα κάτι ἀνθρώπινο· ἐσὺ ὅμως ἔκαμες τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τοῦ λέγει ὁ ἀββὰς Σισώης:

– Ἐὰν δὲν δοξάσει τὸν ἄνθρωπο ὁ Θεός, ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι τίποτε.

6) Ρώτησε ὁ ἀββὰς Ἄμμων τῆς Ραϊθοῦ τὸν ἀββὰ Σισώη:

– Ὅταν ἀναγινώσκω τὴν Γραφή, ὁ λογισμός μου θέλει νὰ συντάξει ἕνα λόγιο γιὰ νὰ τὸ ἔχω σὲ περίπτωση ἐπερωτήσεως. Τοῦ λέγει ὁ Γέρων:

– «Οὐκ ἔστι χρεία, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς καθαρότητος τοῦ νοὸς κτῆσαι σεαυτῷ καὶ τὸ ἀμεριμνεῖν καὶ τὸ λέγειν».

7) Τρεῖς γέροντες ἐπισκέφθηκαν τὸν ἀββὰ Σισώη, ἐπειδὴ εἶχαν ἀκούσει σχετικὰ μὲ αὐτόν. Καὶ τοῦ λέει ὁ πρῶτος:

– Πάτερ, πῶς μπορῶ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὸν πύρινο ποταμό; Κι αὐτὸς δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Τοῦ λέει ὁ δεύτερος:

– Πάτερ, πῶς μπορῶ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὸν βρυγμὸ τῶν ὀδόντων καὶ ἀπὸ τὸν ἀκοίμητο σκώληκα; Κι οὔτε τώρα ἀποκρίθηκε. Τοῦ λέγει ὁ τρίτος:

– Πάτερ, τί νὰ κάνω ποὺ μὲ σκοτώνει ἡ μνήμη τοῦ πηκτοῦ σκότους; Ἀποκρινόμενος δὲ ὁ Γέρων τοὺς εἶπε:

– Ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι τίποτε ἀπὸ αὐτά· διότι, καθὼς εἶναι φιλεύσπλαγχνος ὁ Θεός, ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ ἐλεήσει.

Ὅταν ἄκουσαν αὐτὸν τὸν λόγο οἱ γέροντες ἔφυγαν λυπημένοι. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γέρων δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἀφήσει νὰ φύγουν λυπημένοι, γυρίζοντας πρὸς αὐτοὺς εἶπε:

– Εἶσθε μακάριοι, ἀδελφοί, διότι σᾶς ἐζήλευσα. Ὁ πρῶτος σας εἶπε γιὰ τὸν πύρινο ποταμό, ὁ δεύτερος γιὰ τὸν τάρταρο καὶ ὁ τρίτος γιὰ τὸ σκότος. Ἐὰν λοιπὸν ὁ νοῦς σας κυριαρχεῖ σὲ τέτοια μνήμη, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἁμαρτήσετε. Τί νὰ κάνω ἐγὼ ὅμως ὁ σκληρόκαρδος ποὺ δὲν ἀφήνομαι, οὔτε νὰ γνωρίσω ὅτι ὑπάρχει κόλαση γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ γι᾽ αὐτὸ ἁμαρτάνω κάθε ὥρα;

Καὶ μετανοημένοι τοῦ εἶπαν:

– Ὅπως ἀκούσαμε, ἔτσι καὶ εἴδαμε [δηλαδὴ ἐννοοῦσαν ὅτι ὁ ἅγιος εἶναι τόσο ταπεινὸς καὶ ἐνάρετος, ὅσο λένε γι᾽ αὐτόν].

8) Ἐρώτησε ὁ ἀββὰς Ἰωσὴφ τὸν ἀββὰ Σισώη:

– Σὲ πόσο χρόνο πρέπει νὰ ἀποκόπτει ὁ ἄνθρωπος τὰ πάθη; Τοῦ λέγει ὁ Γέρων:

– Τοὺς χρόνους θέλεις νὰ μάθεις; Λέγει ὁ ἀββὰς Ἰωσήφ:

– Ναί. Λέγει λοιπὸν ὁ Γέρων:

– Ὅποια ὥρα ἔρχεται τὸ πάθος, ἀμέσως κόψε το.

9) Ἦρθαν κάποτε μερικοὶ Ἀρειανοὶ (ὀπαδοὶ τῆς αἵρεσης τοῦ ἀρειανισμοῦ) στὸν ἀββὰ Σισώη, στὸ ὄρος τοῦ ἀββᾶ Ἀντωνίου, καὶ ἄρχισαν νὰ κατακρίνουν τοὺς Ὀρθοδόξους. Ὁ δὲ Γέρων δὲν τοὺς ἀποκρίθηκε τίποτε καὶ ἀφοῦ φώναξε τὸν μαθητή του, εἶπε:

– Ἀβραάμ, φέρε μου τὸ βιβλίο τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καὶ διάβασέ το. Καὶ ἐνῷ αὐτοὶ σιωποῦσαν, ἀποκαλύφθηκε ἡ αἵρεσή τους. Καὶ τοὺς ἀπέλυσε εἰρηνικά.

10) Ἦρθε κάποτε ὁ ἀββὰς Ἀμμοῦν ἀπὸ τὴν Ραϊθοῦ στὸ Κλύσμα γιὰ νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν ἀββὰ Σισώη. Καὶ βλέποντάς τον στενοχωρημένο ποὺ ἄφησε τὴν ἔρημο τοῦ λέγει:

– Τί στενοχωρεῖσαι, ἀββᾶ; Διότι τί μποροῦσες πλέον νὰ κάνεις στὴν ἔρημο τώρα ποὺ γέρασες τόσο; Ὁ δὲ Γέρων κοιτάζοντάς τον μὲ δυσαρέσκεια λέγει:

– Τί μοῦ λέγεις, Ἀμμοῦν; Δὲν μοῦ ἀρκοῦσε τάχα μόνη ἡ ἐλευθερία τοῦ λογισμοῦ μου στὴν ἔρημο;

11) Εἶπε ὁ ἀββὰς Σισώης:

– Ὅταν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ σὲ φροντίζει, δὲν πρέπει νὰ τὸν διατάσσεις.

12) Ἦρθαν κάποτε Σαρακηνοὶ καὶ κατάκλεψαν τὸν Γέροντα καὶ τὸν ἀδελφό του. Καὶ ὅταν αὐτοὶ βγῆκαν στὴν ἔρημο γιὰ νὰ βροῦν κάτι φαγώσιμο, βρῆκε ὁ Γέρων κόπρανα καμήλων καὶ σπώντας τα βρῆκε μέσα σπόρους κριθαριοῦ· ἔτρωγε δὲ ἕνα σπόρο καὶ τὸν ἄλλο ἔβαζε στὸ χέρι του. Ὅταν δὲ ἐρχόμενος ὁ ἀδελφός του τὸν βρῆκε νὰ τρώγει, τοῦ λέγει:

– Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη, ὅτι βρῆκες φαγώσιμο καὶ τὸ τρώγεις μόνος σου καὶ δὲν μὲ φώναξες; Τοῦ λέγει ὁ ἀββὰς Σισώης:

– Δὲν σὲ ἀδίκησα, ἀδελφέ, ἰδοὺ τὸ μερίδιό σου, τὸ κράτησα στὸ χέρι μου.

13) Διηγήθηκε κάποιος ἀπὸ τοὺς πατέρες γιὰ τὸν ἀββὰ Σισώη τοῦ Καλαμῶνος, ὅτι θέλοντας κάποτε νὰ νικήσει τὸν ὕπνο, κρεμάσθηκε ἀπὸ τὸν κρημνὸ τῆς Πέτρας· καὶ ἦλθε ἄγγελος ποὺ τὸν ἔλυσε καὶ τοῦ παράγγειλε νὰ μὴ κάνει πλέον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα οὔτε σὲ ἄλλους νὰ ἀφήσει τέτοια παράδοση.

14) Ἐρώτησε κάποιος ἀπὸ τοὺς πατέρες τὸν ἀββὰ Σισώη:

– Ἐὰν κάθομαι στὴν ἔρημο καὶ ἔλθει βάρβαρος ποὺ θέλει νὰ μὲ φονεύσει καὶ τὸν καταφέρω, νὰ τὸν φονεύσω; Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Γέρων:

– Ὄχι, ἀλλὰ παράδωσέ τον στὸν Θεό. Διότι ὅποιος πειρασμὸς ἔλθει στὸν ἄνθρωπο, νὰ λέγει, τοῦτο συνέβηκε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου, ὁποιοδήποτε δὲ ἀγαθό, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ.

15) Ἀδελφὸς παρακάλεσε τὸν ἀββὰ Σισώη τὸν Θηβαῖο:

– Εἰπέ μου ἕνα λόγο. Καὶ λέγει:

– Τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ; Ὅτι τὴν Καινὴ Διαθήκη ἀναγινώσκω καὶ στὴν Παλαιὰ γυρίζω.

16) Ἀδελφὸς ἐρώτησε ἕνα γέροντα:

– Τί νὰ κάνω ποὺ θλίβομαι γιὰ τὸ ἐργόχειρο; Διότι ἀγαπῶ τὸ πλεκτό, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐργασθῶ. Λέγει ὁ Γέρων:

– Ὁ ἀββὰς Σισώης ἔλεγε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐργαζόμαστε τὸ ἔργο ποὺ μᾶς ἱκανοποιεῖ.

17) Εἶπε ὁ ἀββὰς Σισώης:

– Νὰ ἐξουδενωθεῖς, νὰ βάλεις τὸ θέλημά σου πίσω καὶ νὰ γίνεις ἀμέριμνος καὶ θὰ ἔχεις ἀνάπαυση.

18) Ἀδελφὸς ἐρώτησε τὸν ἀββὰ Σισώη:

– Τί νὰ κάνω γιὰ τὰ πάθη; Καὶ λέγει ὁ Γέρων:

– Ὁ καθένας μας πειράζεται ἀπὸ τὴν δική του ἐπιθυμία.

19) Ἀδελφὸς παρεκάλεσε τὸν ἀββὰ Σισώη:

– Εἰπέ μου ἕνα λόγο. Αὐτὸς δὲ εἶπε:

– Τί μὲ ἀναγκάζεις νὰ φλυαρήσω; Ἰδού, ὅ,τι βλέπεις, κάνε το.

Ἐλπίδα καὶ στήριξη στὸν ἁμαρτωλό

Ἕνας μοναχὸς ἐξομολογήθηκε στὸν ἀββὰ Σισώη:

«Ἔπεσα πάτερ. Τί νὰ κάνω;»

«Σήκω», τοῦ εἶπε, μὲ τὴν χαρακτηριστική του ἁπλότητα ὁ ἅγιος Γέροντας.

«Σηκώθηκα ἀββᾶ, μὰ πάλι ἔπεσα στὴν καταραμένη ἁμαρτία», ὁμολόγησε μὲ θλίψη ὁ ἀδελφός.

«Καὶ τί σὲ ἐμποδίζει νὰ ξανασηκωθεῖς;»

«Ὡς πότε ἀββᾶ;», ρώτησε ὁ ἀδελφός.

«Ἕως ὅτου νὰ σὲ βρῇ ὁ θάνατος, ἢ στὴν πτώση, ἢ στὴν ἔγερση. Δὲν εἶναι γραμμένο ὅπου εὕρω σε ἐκεῖ καὶ κρινῶ σε; Μόνο εὔχου στὸν Θεὸ νὰ βρεθεῖς τὴν τελευταία σου στιγμή, σηκωμένος μὲ τὴν ἁγία μετάνοια», τοῦ ἐξήγησε ὁ ἀββὰς Σισώης.

Ἀπὸ τὴν φιλοσοφία τοῦ ὁσίου περὶ θανάτου

Τρία πράγματα μὲ συγκλονίζουν, ἀδελφοί, ἔλεγε ὁ ἀββὰς Σισώης:

1. Ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα.

2. Ἡ ἐμφάνισή μου ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ. Καὶ

3. Ἡ ἐναντίον μου καταδικαστικὴ ἀπόφαση.

Τὸ ἐπίγειο τέλος τοῦ ὁσίου Σισώη

Ἔλεγαν περὶ τοῦ ἀββᾶ Σισώη, ὅτι, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνει, καὶ ἐνῷ εὑρίσκονταν οἱ πατέρες τῆς σκήτης γύρω του, ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του ὅπως ὁ ἥλιος καὶ εἶπε στοὺς παρευρισκομένους ὅτι: «Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ἦλθε». Καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο εἶπε: «νά ὁ χορὸς [=ὁμάδα] τῶν Προφητῶν ἦλθε». Καὶ πάλιν τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε περισσότερο καὶ εἶπε: «νά ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων ἦλθε». Καὶ διπλασιάστηκε ὁ φωτισμὸς τοῦ προσώπου του καὶ ἄρχισε νὰ ὁμιλεῖ μὲ κάποιους. Τότε τὸν ρώτησαν οἱ πατέρες: «μὲ ποιὸν ὁμιλεῖς πάτερ»; Καὶ αὐτὸς τοὺς ἀπάντησε: «μὲ τοὺς Ἀγγέλους ποὺ ἦλθαν νὰ παραλάβουν τὴν ψυχή μου καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσουν λίγο γιὰ νὰ μετανοήσω».

Καὶ λέγουν πρὸς αὐτὸν οἱ πατέρες: «Δὲν ἔχεις ἀνάγκη μετανοίας πάτερ». Καὶ τοὺς ἀπάντησε ὁ ἀββὰς Σισώης: «ἀλήθεια σᾶς λέγω ὅτι δὲν ἔχω βάλει ἀκόμη ἀρχή»! Καὶ ἐγνώριζαν πάντες ὅτι ἦταν τέλειος. Καὶ πάλι ξαφνικὰ ἔγινε τὸ πρόσωπό του ὁλόλαμπρο καὶ ἐφοβήθηκαν ὅλοι, ποὺ ἦσαν κοντά του, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς: «Βλέπετε ὁ Κύριος ἦλθε καὶ λέγει, φέρετέ μου τὸ σκεῦος τῆς ἐρήμου», καὶ ἀμέσως

παρέδωσε ὁ Γέρων τὸ πνεῦμα καὶ γέμισε ὅλο τὸ κελλί του ἀπὸ ἄρρητη εὐωδία.

Ἀπολυτίκιον (Κατέβασμα)
Ἦχος πλ. α’. Τὸν συνάναρχον Λόγον.
Ἐκ παιδὸς γεωργήσας ζωὴν τὴν κρείττονα, τῶν κατ’ αὐτῆς ἐνεπλήσθης θεουργικῶν ἀγαθῶν, τῶν Ἀγγέλων μιμητὰ Σισώη Ὅσιε, ὅθεν ὡς ἥλιος λαμπρός, ἀπαυγάζεις τηλαυγῶς, ἐν ὥρᾳ τῆς σῆς ἐξόδου, δηλοποιῶν τὴν σὴν δόξα, καὶ καταλάμπων τᾶς ψυχᾶς ἡμῶν.

Ἕτερον Ἀπολυτίκιον
Ἦχος α’. Τοῦ λίθου σφαγισθέντος.
Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Σισώη· νηστείᾳ ἀγρυπνίᾳ προσευχῇ, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ἕτερον Ἀπολυτίκιον
Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.
Ἁμαρτίας ἀκάνθας κατεπυρπόλησας, τῷ πυρὶ ἐγκρατείας καὶ χαμευνίας στερῤᾶς, καὶ πρὸς φῶς τὸ νοητὸν, μετῆλθες ὅσιε. Ὅθεν Σισώη τοῖς χοροῖς, τῶν Ἀγγέλων συνοικεῖς, καὶ χαίρων ἀεὶ πρεσβεύεις, τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν πίστει, ἐπιτελούντων τὴν σὴν μνήμην λαμπρῶς.

Κοντάκιον
Ἦχος δ’. Ἐπεφάνης σήμερον.
Ἐν ἀσκήσει ἄγγελος ἐν γῇ ὡράσθης, καταυγάζων Ὅσιε, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, θεοσημείαις ἑκάστοτε· ὅθεν σε πάντες, Σισώη γεραίρομεν.

Ἕτερον Κοντάκιον
Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.
Τὸν ἀσκητὴν τῆς ἐρημίας τὸν περίδοξον, Αἰγύπτου γόνον Ἀντωνίου τὸν συνόμιλον, καὶ ὡράϊσμα ἁπάντων τῶν μονοτρόπων, ταπεινώσεως τὸ σκεῦος τὸ πολύτιμον, τὸν Σισώην ἐν ᾠδαῖς ἀνευφημήσωμεν, ἀνακράζοντες· Χαίροις, Πάτερ τρισόλβιε.

Κάθισμα
Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.
Ὡς τετρωμένος τοῦ Χριστοῦ τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐνασκήσεως τρίβους, περιχαρῶς διέδραμες Σισώη κλεινέ· ὅθεν καὶ διέλαμψας, ὡς ἀστὴρ φωτοφόρος, δαδούχων διδάγμασι, καὶ σοφία σου πάντας, τοὺς φοιτητάς σου σκεῦος ἐκλεκτόν,

τῆς κατοικούσης, ἐν σοι θείας χάριτος.

Ἕτερον Κάθισμα
Ἦχος α’. Τὸν τάφον σου Σωτὴρ.
Σαρκὸς τὰς ἡδονάς, ἐγκρατείας τῷ τόνῳ, ἐνέκρωσας σοφέ, ἀρετῶν ἐμμελείᾳ· διὸ ταῖς ἀναβάσεσιν, αὐξανόμενος ἄριστα, Πάτερ ἔφθασας, πρὸς τὴν οὐράνιον τρίβον, καὶ παρίστασαι, ἀεὶ Χριστῷ σὺν Ἀγγέλοις, Σισώη Πατὴρ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος
Ἄγγελοι τὴν σεπτήν σου, πολιτείαν ἰδόντες, Σισώη ἐξεπλάγησαν ὄντως· ὡς ἀσώματος γὰρ ἐν τῇ γῇ, βιοτεύσας πᾶν χαμαιτυπὲς φρόνημα, εὐχόμενος ἐδίωξας· διὸ σοι ἐκβοῶμεν ταῦτα·

Χαῖρε, δι᾽ οὗ ὁ Χριστὸς ὑμνήθη·
χαῖρε, δι᾽ οὗ ὁ σατὰν ἐτρώθη.
Χαῖρε, Ἀντωνίου τοῦ θείου ὁμότροπος·
χαῖρε, τῶν ἐρήμου Ὁσίων ὁμόσκηνος.
Χαῖρε, ὕψος δυσθεώρητον ἀρετῶν πνευματικῶν·
χαῖρε, κῆπος εὐωδέστατος θεοσδότων δωρεῶν.
Χαῖρε, ἄνθος Αἰγύπτου ἀποπνέον σοφίαν·
χαῖρε, στῦλος τιμίας ἐν Χριστῷ πολιτείας.
Χαῖρε, κανὼν στερῤῥᾶς ἐνασκήσεως·
χαῖρε, λειμὼν ἐνθέου φρονήσεως.
Χαῖρε, γλυκὺ καὶ γαλήνιον ὄμμα·
χαῖρε, λαμπρὸν ταπεινώσεως στέμμα.
Χαίροις, Πάτερ τρισόλβιε.

Μεγαλυνάριον
Μνήμην τοῦ θανάτου διηνεκῶς, μελετῶν Σισώη, κατεμάρανας τὰς ὁρμάς, καὶ πρὸς ἀναβάσεις, αἰρόμενος μεγίστας, τοῦ οὐρανίου κάλλους, χαίρων ἀπήλαυσας

Ἕτερον Μεγαλυνάριον
Δειλιῶν καὶ τρέμων ὁ Ἀσκητής, τάφῳ Ἀλεξάνδρου, Βασιλέως ποτὲ τρανοῦ, τοῦ καιροῦ τὸ ῥέον, καὶ πρόσκαιρον τῆς δόξης, ἐξίσταται Σισώης, θαυμάζων καὶ θρηνῶν.

Ἕτερον Μεγαλυνάριον
Νέκρωσιν Σισώη ζωοποιόν, παθῶν τῇ ἐκδύσει, ἐνδυσάμενος ὁλικῶς, νεκροὺς ὡς ἐξ ὕπνου, τῷ ἱερῷ σου λόγῳ, ἐξήγειρας νεκρώσας, τὸν παναλάστορα.

Πηγές: users.uoa.gr, saint.gr